

סוניטות עפו"ם

I

עוד יש בשרה מאב ויהודה,
בגלגל ובפדן ארם
מצבות - אה אבן גלמודה,
משחזה הנדיבים בעם.

מוצקה וקשה וגלודה,
כביום בו הקכה בעים,
שוקעת, הילמה, כרפסודה
שננעצה בשרטון בים.

בחלומה: - שוב פרחו העיים,
וכא המון חוגג ולויים
בקול שופר ומנענעיקו.

וכאו אלפני האבנים,

ונלוו ואמרו הבנים:

נצהיני אבותי - דור עזו!

H

שחף קָא קובל על-אשדות הלימן,
 קובל השחף העָקוּ, הָזָר...
 אפל ולא אפל מתמר מתימן,
 שפּשפּ פּליצוקי סוּיָה הָהָר.

שירת קדומים גוססת בצורים:
 מדברות הרומים עוד חיים בָּנָא...
 רקמות אַנְהָה... שִׁירוֹת ברבורים...
 מֵלֶךְ, השחף, כי באת צד כהו

בצם כי ירעם על רחבי המים
 והציף הקצף איתני הגיר,
 חרס אריאל כי גם בִּין-עֲרַבִּים,
 השיזו מנגהו ולהם השניר, —

שירת השחף, שיר זועם, גנערת,
 שירה יתומה ו... אתי הוד,
 בְּלִהָה, מתגעגעה אל ארץ אחרת,
 עוסיָה, קיבלת, כי נכוף הלוט...

III

קָהַבְתִּי כִּי־אֲרֹאֶה אֶת־כַּכְבֵּי הַפְּנֻעִים
 כִּי־אֲחֹז בְּהֵלֹו בְּסִפּוּר הַנֶּסֶם!
 קִסְמִיו עוֹד עֹפֵה וּבִלְיֹוֹת אֲשֵׁמְנִים
 לֹא אֲזוֹת מִסְתוּרִיךָ, טוֹד קָבִיב וְחֵם.

כִּטְנִיֹו נֶאֱקָפוּ, אִף שָׁבְתוּ הַמְּנַעְנָעִים,
 הָרִיעוּ לְכַכּוֹדוֹ בְּמִקְדָּשׁ בְּרַב־עָם,
 וּבְיַעֲרֹת תִּקְרִים מִבֵּין הַסּוֹסָנִים
 לֹא אֶלְיוֹ יִתְפַּלֵּל הַעוֹבֵר בַּיָּם.

הֵן, סָחִי נִגִּיהַ עַל־דְּרָכַי טִימְנָהוּ
 וְעִינַי תַּחֲוִינָה בְּשִׁנִּיר, בְּאֲמָנָה,
 אֲשֶׁאֲלֶה לְדַרְךְ הַגִּלְגָּל וְדָן.

וְאֲדַרְשֶׁה בֵּין עַי־הַרְבוֹת מִשְׁחִירִים
 לְעַמּוֹת וּלְמוֹצְחוֹת אֵלִים עֲרִירִים,
 מֵאִין כְּרַעִים לְמוֹ בֵּין יַד־הַזֶּקֶן.